

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

שבת פרשת חקת-בלק
י"ב תמוז שנת תש"פ
לפ"ק

שנה 1, גליון 5

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

א גוטע איד, האט ער שפּעטער געזאגט: "ווען גישט וואס איך זע אויפ'ן טיש צוויי זילבערנע לייכטער, וואלט איך גישט געקענט מקבל זיין פון רבי'ן"; ווייל מען האט אויפ'ן רבי'ן גארנישט געקענט אנזען פון אינדרויסן אז עס רעדט זיך דא פון א גרויסער מענטש, ווי דער רבי האט געזאגט אויף זיך: "ווער עס קען מיר קען מעיד זיין אז איך האב גישט אין מיר קיין איין תנועה פון א גוטער איד".

איז דער ממונה אריין גינאנגען צום גבור. האבין זיי זיך איינס דאס אנדערע דערקאנט. איז צווישן זיי גיווען שמחות און בכיות כנ"ל (דהיינו זיי זענען זייער פרייליך גיווען וואס זיי האבין זוכה גיווען זיך גיפניגען איינער דעם אנדערין. און האבין ווידער זייער גיוויינט. ווי נעמט מען נאך די איבריגע לייט הנ"ל) האט דער <<<

א ווארט אויף די פרשה

וואויל איז דיר אז דו גייסט ארויף כסדר צום ציון פון הייליגן רבי'ן זכותו גן עלינו מסאטמער; דער רבי זאגט (ספר המדות, אות צדיק, סימן קע): "על ידי השתטחות על קברי הצדיקים, הקדושת ברוך הוא עושה לו טובות, אף על פי שאינו ראוי לכך"; דערפאר איז א גרויסע זאך צו גיין מתפלל זיין ביי קברי צדיקים, ווייל דארט איז א פלאץ וואס די תפילות גייען ארויף אין הימל, אפילו ווען דער מענטש איז גישט ראוי.

מען קען זיך גארנישט פארשטעלן וואס מען קען אלץ פועל'ן דורך תפלה, און דאס איז די שטערקסטע זאך וואס א איד פארמאגט; אויפן פסוק (בראשית כו, כב): "הקל קול יעקב" זאגן חכמינו זכרונם לברכה (בראשית רבה סה, כ) אז ווען בלק האט געזען ווי משה רבינו האט געהרגעט עוג מלך הבשן און סיחון מלך האמורי, האט ער געשיקט שלוחים קיין מדן צו פרעגן וואס איז דער כח פון משה רבינו, כדי צו וויסן ווי אזוי מען קען אים בייקומען, אמרו זקני מדן: "אין כוחו אלא בפיו", האבן די זקני מדן געזאגט אז זיין גאנצער כח איז מיט זיין מויל; אלעס וואס ער דארף, און אלע זיינע נצחונות איז דורך תפלה, האט בלק געזאגט: "אף אנו נבוא כנגדם באדם שכוחו בפיו".

(עצתו אמונה פרשת שופטים תשע"ז)

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן דעם שיעור סיפורי מעשיות ווי מען האט געהאלטן אין שטעטל אינמיטן די מצעה פונעם בעל תפלה - מצעה י"ב.
דער רבי דערציילט:

האט די מדינה אים אנגעהויבן צו בעטן מבח דעם גבור הנ"ל. וואס זיי האבין פאר אים זייער מורא כנ"ל. און דער ממונה האט זיי אויך געענפערט אויב סע ניט דער גיבור. (וואס ער וויסט) האט זיך אויף געהויבן דער ממונה. און איז ארויס גינאנגען צום גבור. און ער האט גיפעטין די לייט פון דעם גבור. אויב סע איז מיגליך זיך צו זעהן מיט אים. האבין זיי גיזאגט. זיי וועלן מעלדיווען. האבין זיי גימעלדיוועט האט ער גיהייסן. אים אריין לאזן.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: "מען זעט אן אינטערעסאנטע זאך וואס מוהרא"ש ברענגט אין גהרי אפרסמון, אז יעדעס מאל וואס די לייט פון די מדינה פון געלט האבן געטראפן די לייט פונעם קעניג - דער גיבור, דער ממונה, דער מליץ און אזוי ווייטער, האט מען קודם געמוזט 'מעלדעווען'; וואס איז די טעם דערפון? איז מוהרא"ש מסביר יעדעס מאל באזונדער, אז דאס איז צוליב דעם וואס א מענטש האט גישט קיין השגה אין א צדיק, א מענטש טראכט צו זיך: 'דער צדיק לערנט? - איך לערן אויך, דער צדיק דאווענט? - איך דאווען אויך, דער צדיק עסט? איך עס אויך וכו', מיט וואס איז דער צדיק מער פון מיר?' דערפאר שטעלט מען א גבאי ביים טיר אז מען זאל גישט קענען שטענדיג אריינגיין צום צדיק ווען מען וויל, נאר מען מוז 'מעלדעווען' - מעלדן פון פאראויס, דאס מאכט אז א מענטש זאל קענען מקבל זיין פון צדיק.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעענדיגט: און עס איז דא א סוד אין דעם, אזוי ווי עס האט פאסירט ביי רבי נתן ווען ער איז אנגעקומען צום הייליגן רבי'ן די ערשטע מאל און האט גישט געזען ביים רבי'ן קיין שום תנועה פון

און אלע פעולות זענען געווען אומזיסט, איז דאס אָבער
נישט אזוי נאר מען פועלט צום סוף.

דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט אז א
אינגערמאן איז צוגעקומען צו אים איין טאג מיט א פשר'ע
טעלעפאן אין האנט און אים דאס געוויזן, זאגנדיג: "עס האט
מיר געדויערט צו הערן פינף יאר דרשות אז איך זאל מחליט
זיין אנוועקצואווארפן מיין סמארטפאון און קויפן א פשוט'ע
טעלעפאון", האט דער ראש ישיבה שליט"א מסביר געווען
ווי אזוי דאס איז צוגעגאנגען; איינמאל האט ער געהערט
ווי דער ראש ישיבה רעדט שוין אז א סמארטפאון איז
נישט גוט, אן אנדערע מאל האט ער געהערט ווי דער ראש
ישיבה שרייט, צומאל האט דער ראש ישיבה געשמייכלט
צו אים און אפילו אים אמאל גערופן אין אפיס ער זאל אים
ווייזן א געוויסע זאך וכו', אָבער צום סוף האבן די דיבורים
גע'פועלט און ער האט זיך געקויפט א פשוט'ע טעלעפאון.

דער ראש ישיבה שליט"א האט דערנאך דערציילט:
"ווען איך בין געווען א מלמד האב איך אנגעהויבן צו רעדן
צו די (כפ"ה ט') קינדער וועגן גיין אין מקוה, איז איינער
פון די תלמידים, א קינד פון א בעסערע שטוב צוגעקומען
צו מיר און געזאגט: 'רבי' (ווי מען האט גערופן דעם ראש
ישיבה שליט"א אלס מלמד), דער רבי קען ווייטער רעדן
פון מקוה, אָבער עס זעט נישט אויס ווי איך וועל אין מיין
לעבן גיין אין מקוה, עס איז ממש א שאד צו רעדן צו מיר
פון דעם', איך האב אים נישט געוואלט זאגן אז איך גיי דאס
פועל'ן ביי אים, אָבער איך האב ווייטער גערעדט צו די
קינדער מיט א שטארקייט איבער דאס גרויסקייט פון גיין
אין מקוה; למעשה ווען מען האט שוין געהאלטן סוף יאר
האט זיך ארויסגעשטעלט נישט נאר אז ער פלעגט גיין אין
מקוה יעדן טאג, נאר יעדעס מאל ווען מען איז געגאנגען
אויף א שפאציר און מען האט געטראפן עפעס א טייכל,
א וואסער - איז ער גאר געווען דער ערשטער צו כאפן א
טבילה, ער האט זיך געגעבן א טו אויס די קליידער און א
טאנץ אריין, אפילו אן א האנטוך... און נישט נאר דאס, נאר
ער האט געשפירט א געשמאק אין מקוה, ער איז געבליבן
דערנאך מיט די פיאות נישט געמאכט... אזוי ווי עס זענען
דא מענטש וואס זיי שפירן עפעס א ספעציעלן טעם אין
אריינקומען אין שול פרייטאג צונאכטס צו לכה דודי מיט
אומגעמאכטע פיאות..."

דער ראש ישיבה שליט"א האט ווייטער ממשיך געווען
אינעם עגן פון חינוך און געזאגט אז א מלמד דארף רעדן
צו קינדער נאכאמאל און נאכאמאל ביז עס גייט אריין אין
זיי; מען קען נישט נעמען א בחור פון דרייצן יאר און אים
זאגן: "קום, מען גייט דאווענען שחרית..." "קום, מען גייט
אין מקוה..." "מען גייט אין שול דאווענען..." ווייל אז
די ערשטע דרייצן יאר פון זיין לעבן איז ער געזיצן שבת
צופרי און געשפילט שפילערייען אדער געליינט זיינע לייך-
מאטריאל, קען מען נישט ביי די דרייצן יאר דאס ענדערן;
דאס איז די חורבן ביי די מאדערנע און ביי די וואס געבן

גבור זיך אנגירופן צום ממונה. אונזער פשרער בעל תפלה
איז אויך דא. און איך האב אים שוין גיזעהן. און ער איז
שוין גיווארין א מלך. האט דער ממונה דערציילט דעם
גבור. אז ער איז איבער גיגאנגען איבער אלע דחינו איבער
דעם ארט פון דעם מלך מיט די לייט הנ"ל. נאר איבער
זיי ביידע איז ער ניט איבער גיגאנגען דחינו איבער דעם
ארט פון דעם בעל תפלה מיט דעם גבור איז ער ניט איבער
גיגאנגען. האט דער ממונה גישמוסט מיט דעם גבור מפני
דער מדינה וואס זיי זענען אזוי פארנארישט גיווארין און
זענען אזוי פארפירט גיווארין אין דעם געלט ביז זיי זענען
אריין גיפאלן אין אזוינע נארישקייט. האט דער גבור
גיגעפערט דעם ממונה. דאס וואס ער האט גיענפערט דעם
בעל תפלה. אז ער האט גיהערט פון דעם מלך. אז ווער
סע פאלט אריין אין דער תאוה פון געלט קאן מען אים
כשום אופן ניט ארויס נעמען דערפון נאר דורך דעם וועג
וכו' כנ"ל. האבן זיי וויטער מרחיב זמן גיווען דחינו דער
ממונה האט גיפועלט באם גבור אז ער זאל דער מדינה
נאך גיבן א צייט ווייטער. האט זיי דער גבור גיגיבן נאך
א צייט. דערנאך האבן זיי זיך גימאכט סימנים צווישן זיך
דער ממונה מיט דעם גבור.

און דער ממונה איז זיך אוועק גיגאנגען פון דעם גבור
און ער האט זיך אומגינקערט אין דער מדינה אריין. (און
דער ממונה פלעגט זיי בוודאי אויך זייער שטראפן אויף
זייער שלעכטן וועג וואס זיי זענען אריין גיפאלן אין דעם
געלט. נאר ער האט זיי ניט גיקאנט ארויס פירן דערפון.
ווארין זיי זענען שוין דרינען זייער איינגיווארצילט גיווען.
נאר פון דעסט וועגן פארט מחמת דער בעל תפלה און
דער ממונה האבן שוין מיט זיי פיל גישמוסט זענען זיי
שוין אביסל מבולבל גיווארין. און זיי פלעגן זאגן.
אדרבא. נעמט אונז ארויס דערפון. האטשע זיי האבן
זיך נאך גיהלטין שטארק אין זייער נארישער דעה. און
האבן נאר ניט גיוואלט ארויס פון זייער נארישקייט. נאר
זיי פלעגן שוין פארט זאגן אז מע האט זיי גישטראפט.
אדרבא. אז סע איז יוא אזוי. אז מיר זענען אין טעות. נא
נעמט אונז ארויס פון אונזערע נארישקייט)

האט דער ראש ישיבה שליט"א ארוםגערעדט וואס מען
קען ארויסנעמען פון דעם שטיקל: "אזוי גייט עס, אז מען
רעדט איינמאל און נאכאמאל און נאכאמאל - פועלט מען;
נישט אלעמאל דוקא אין יענע מינוט, אָבער צום סוף פועלט
מען. סיי א מאן קען פועל'ן ביי זיין ווייב, און סיי א פרוי קען
פועל'ן ביי איר מאן, אזוי אויך קענען עלטערן פועל'ן ביי
קינדער. און אזוי איז אויך לגבי הפצה, ווער עס גייט הפצה
און ער רעדט צו מענטשן זיי צו מקרב זיין צום אייבערשטן,
כאטשיג עס קען צומאל אויסזען ווי ער טוט גארנישט אויף

נישט אכטונג אויף די חינוך, אז ביז די דרייצן יאר ווייסט
נישט דאס קינד וואס עס מיינט דאווענען, פארשטייט זיך אז
ער דאווענט אלץ א חלק פון די סדר היום אין חדר, אבער
עס גייט נישט צו מיט'ן געשמאקן טעם: "אה, מען גייט אין
שול דאווענען!" ער שפירט נישט א טעם אינעם דאווענען,
עס גייט צו מיט דעם מהלך: 'איי דיד דאווענינג, איי דיד
שחרית, איי דיד מאויס, איי דיד תפילין'; ווי צו זאגן אז דאס
גייט אריין צווישן די זאכן וואס מען דארף היינט עררייכן,
מען לייגט נישט אריין א ווארעמקייט און א געפיל אינעם
דאווענען; מען דארף אויסלערנען די קינדער דאווענען פון
יונגווייז און מיט'ן בליק אז דאווענען איז א חלק פונעם לעבן,
אזוי וועלן זיי דאווענען שפעטער.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך דערנאך אנגערופן:
"איך האב פאר ענק גוטע גייעס, בעזר השם וועט מען שוין
דעם קומענדיגן וואך (פרשת חקת בלק) זיך אריינצונען אינעם
גייעס בנן התלמוד תורה, און דער ראש ישיבה האט געוואלט
בעטן אז די אלע משפחות וואס האבן נאכנישט באצאלט
זייער חלק פאר די מוסדות זאלן זען דאס צו באצאלן".

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: "צום ערשט
האבן מיר אויסגעשטעלט אז ווער עס קויפט א הויז אין
שטעטל זאל ביים קלאוזן אריינרעכענען די געלט וואס מען
דארף געבן פאר די מוסדות, ווייל מענטשן טראכטן דאך סיי
ווי: 'די קאך קאסט מיר ... די לענד סקעיפינג קאסט מיר
... די 'זיוויצע און דראטוויס' קאסט מיר ... נו לאמיר שוין
צולייגן נאך די פאר דאלער', וואס לויט'ן חשבון ווען מען
צעטיילט עס אויף דרייסיג יאר קומט עס אויס צו נישטיגע
פופציג דאלער א חודש, האבן געוויסע געהאט טענות אז די
מוסדות רייסט געלט וכו', האב איך אפגעמאכט אז מען מוז
גארנישט געבן פאר די מוסדות, נאר ווער עס וויל געבן זאל
געבן, און אויב איינער קויפט א הויז און ער באצאלט נישט
דעם סכום האט ער מיר פערזענליך בא'גנב'עט".

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א
שמועס פון זיך נישט מישן אין עפעס וואס האט נישט מיט
דיר, און זיכער נישט אויפנדערן איבער זאכן וואס איז דיר
נישט נוגע, און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט:
"אינעם קונטרס עצתו אמונה די וואך (שלח) איז דא אזא
ליכטיגע בריוו; אסאך מאל בשעת איך ליינ עצתו אמונה
גלייב איך אליין נישט אז איך האב עס געשריבן, עס איז
אזוי שיין, איך ווער נתעורר לתשובה דערפון", דערביי האט
דער ראש ישיבה שליט"א אפירגענומען דעם קונטרס און
אויפגעליינט וואס ער שרייבט פאר א אינגערמאן: "דיין
ווייב האט מיר געשריבן א בריוו אז דו האסט זיך צעקריגט
מיט דיין טאטע, ווייל ער האלט אז מען טאר נישט רעדן
קעגן ... און דו האלטסט אז מען דארף יא רעדן קעגן ... עס
איז מיר א גרויסע וואונדער צו הערן אז דו האסט בכלל א
דעה אין די גאנצע נושא פון ... דער ראש ישיבה שליט"א
האט דערציילט אז דער אינגערמאן האט זיך צעקריגט מיט
זיין טאטע איבער די נושא אז ... איז קדוש קדוש קדוש,

אזוי ווייט אז ער האלט אז די גאנצע קארנאנע און אלע צרות
וואס קומט אויף דער וועלט איז נאר צוליב דעם וואס מען
האט איינגעשפארט א צדיק יסוד עולם, אבער ער (דער זון)
האלט אז יענער איז ממש אן אפיקורס.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען צו
ליינען אינעם בריוו: "ביי אונז תלמידי היכל הקודש האבן
מיר בכלל נישט קיין דעה - נישט אהער און נישט אהין,
מיר לעבן מיט תכלית. מוהרא"ש האט אונז געגעבן א גדלות
המוחין, מיר זאלן נישט דאגה'נען פון זאכן וואס האט נישט
מיט אונז", ... מאך זיך נישט נאריש, רעד מער נישט מיט
קיינעם פון די גאנצע פרשה, אלע דינע ווערטער זאלן נאר
זיין דיבורי התחזקות. טו וואס איך טו, ווען איינער פרעגט
מיר וואס איז מיין דעה אין די פרשה, זאג איך וואס יענער
וויל הערן; אז יענער שרייט "קדוש!" שאקל איך דעם קאפ
אויף דעם זייט, אז יענער שרייט "טמא!" - שאקל איך דעם
קאפ אויף דעם אנדערן זייט; וואס האט דאס מיט מיר? וואס
האט דאס מיט מיין תיקון? איך דארף דאך פאררעכטן מיינע
מעשים, איך וועל דאך פארט דארפן אויסטון דעם גוף און
צוריק גיין צום אייבערשטן, וואס וועט מיר העלפן די אלע
שמועסלעך לכהן אדער לכהן?"

"איך בעט דיר זייער, לאז זיך אפ פון שיחות ילדים,
געדענק וואס דער הייליגער תנא רבי דוסא בן הרפינס זאגט
(אבות ג, ט): "שיחת הילדים, ושיבת בתי כנסיות של עמי
הארץ - מוציאין את האדם מן העולם", שמועסן קינדערישע
שמועסן און זיצן מיט עמי הארצים - מאכט מען זאל פארלירן
די וועלט און יענע וועלט; א שאד צו זיין פארנומען מיט
זאכן וואס האט נישט מיט מיר און נישט מיט דיר. געדענק,
דער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן, סימן נא): "את זה תקבלו
ממני שלא יטעה אתכם העולם, כי העולם מטעה מאד", דאס
זאלט איר מקבל זיין פון מיר: די וועלט נארט אייך, לאזט
אייך נישט נארן; א מענטש דארף זייער אכטונג געבן ער זאל
זיך נישט אפנארן".

האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט אז יעדער
איינער דארף אריינלייגן אנשטאט די דריי פינטעלעך אינעם
בריוו דאס וואס איז אים נוגע, נישט נעמען דעם בריוו אויף
אין ספעציפישע נושא, נאר ביי יעדע זאך אין וואס מען וויל
זיך מישן זאל מען זיך צוריק האלטן דערפון, בפרט דא אין
שטעטל זאל מען נישט בונטעווען און זיך נישט מישן אינעם
בויען בשעת ווען מען איז נישט א בויער און מען פארשטייט
נישט דערצו.

"מען דארף שטענדיג געדענקען פארנוואס מען איז אהער
געקומען וואוינען; אויב ביזטו געקומען צוליב דעם אז דא
איז א שיינע פלאץ - וועל איך דיר ווייזן אסאך שענערע
פלעצער וואו מען קען וואוינען; נאר דאס שיינקייט פון דעם
פלאץ איז די אחדות וואס הערשט דא, ווי מען האט זיך ליב
איינער דעם אנדערן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט דערציילט א מורא'דיגע

מעשה, אז ווען ער איז געווען א אינגערמאן האט ער געקויפט א דירה פון א קרוב וואס האט עס געבויט, "און ווען א אינגערמאן קויפט א הויז איז ער דאך פארנומען מיט דאס און מיט יענץ, און איד האב באמערקט עפעס וואס ער האט נישט גוט צוגעענדיגט (און עס איז נאכנישט פארראכטן געווארן עד היום), די פענסטער פון איינע פון די צומערן איז א פערטל אינטש קלענער פון די ראם און עס שאקלט זיך, יעדע ווינטער קומט אריין א שרעקליכע קעלט, אזוי אויך האט ער נישט צוגעענדיגט די טיר פונעם פארטש און עס קומט אריין א געפערליכע קעלט. איינמאל איז אויסגעקומען אז דער קרוב, דער בוייער איז געווען ביי מיר אינדערהיים, אויך מיין טאטע איז געווען דארט, האב איד געטראכט צו זיך: 'דער מוכר איז דאך יעצט דא לאמיר אים ווייזן פונקטליך וואס ער האט נישט צוגעענדיגט', אזוי האב איד געטון, און דער מוכר קומט צו און זאגט: 'נו, לאמיר שוין זען וואס פונקטליך איז נישט גוט מיט די דירה', און איד ווייז אים: 'קוק די פענסטער, עס איז אן אנדערע מאס פונעם ראם, עס שאקלט זיך', רופט זיך אן דער בוייער: 'גיס ארויף אביסל שמן זית וועט אלעס זיין מסודר...'

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: "איד בין דארט געשטאנען אינגאנצן אפגעפאטשט, איד קום צו דיר מיט א פראבלעם, זאגסטו מיר לייג שמן זית?! אבער היינט פארשטיי איד שוין זייער גוט; ער האט דאך מיר געבויט א שיינעם דירה און דא קום איד צו אים מיט גארשיקייטן אז די פענסטער שאקלט זיך... היינט ווען איד זע וואס בוייען מיינט, זע איד אז מען מאכט זיך גארנישט מיט שטותים און הבליים, און דערנאך האט מען טענות אויפ'ן בוייער היתכן ער האט נישט געענדיגט דאס און יענץ..."

און בסוף הכל וואס די הנהלה זאגט קומט דאך פון מיר, איד האב אים געהייסן דאס זאגן; קען זיין אז זיי דארפן דאס זען צו איבערגעבן אויף א שטענערע וועג, אבער ווער עס רעדט אויף די הנהלה רעדט אויף מיר, און ווער עס רעדט אויף די אלע וואס העלפן מיר, רעדט אויף מיר."

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט אז אפאר יאר צוריק איז געווען איינער וכו' וואס האט אנגעהויבן צו העצן אנדערע אז מען דארף אויפנעמען א גייע מנהלת אין בית פיגא ווייל די יעצטיגע מנהלת געבט נישט פאר די קינדער גענוג עדיוקעישן וכו', וואס באמת אלעס וואס זי זאגט - זאגט זי נאר נאך וואס זי האט געהערט פון דער ראש ישיבה, "ווען איינער רעדט אויף איר איז דאס ווייל באמת וויל ער רעדן אויף מיר אבער ער האט מורא ממילא רעדט ער אויף די מנהלת. אגב, איד וועל ענק דערציילן וואס הייסט אן איבערגעגעבענע פרינציפעל, זי האט די וואך געהאט א קינד און צוויי טעג דערויף קאלט זי מיד: 'ראש ישיבה שליט"א, עס וועט למעשה זיין א קעמפ פאר די מיידלעך?' לאמיר זען, טרעף נאך איין פרוי אין די וועלט וואס האט נארוואס געהאט א קינד, זי ליגט אין בעט און זי זארגט זיך וואס וועט זיין מיט די מיידלעך!"

און דער ראש ישיבה שליט"א האט ממשיך געווען: "האסט זיך געקויפט א הויז, האסט אריינגעלייגט דערין אזויפיל כוחות, פארוואס זאלסטו נישט הנאה האבן? זעך דיר ארויס מיט דיין ווייב און האב הנאה, דו ווילסט מאכן א גריל מאך עס מיט דיין ווייב, עס איז דיר נאר אינטערעסאנט אויב דו וועסט מאכן א בילד דערפון צו ווייזן פאר אנדערע?!"

בעיקר זאלט איר זען נישט צו זיין קיין בטלנים; מען רעדט שטענדיג אז מען זאל זיך זוכן א רואיגע פלאץ אין פעלד וואו צו גיין רעדן צום אייבערשטן, אין שטאט איז דאס נישט דא, דא האט איר הערליכע פעלדער מיט גראז און ביימער וואו צו גיין שפאצירן, וואס דער הייליגער רבי האט דאס מורא'דיג אויסגעלויבט, דער רבי האט געזאגט פאר זיין טאכטער (שיחות הר"ן, סימן קסג): אויב דו ווילסט זוכה געווען צו הערן די געזאנג און לויב ווי יעדע גראז זינגט א געזאנג פאר'ן אייבערשטן אן קיין שום פגיה און אן קיין מחשבה זרה, ווען זיי זינגען צום אייבערשטן ווארטן זיי נישט מען זאל זיי באצאלן פאר דעם שכר, "כמה יפה ונאה כששומעין השירה שלהם", ווי שיינ און ווי גוט איז צו הערן זייער געזאנג וואס זיי זינגען צום אייבערשטן, "וטוב מאד לעבד את ה' ביראה ביניהם", עס איז זייער גוט צו זיין פרום צווישן זיי.

איין זאך איז דא אין שטאט וואס איז נישט דא אין שטעטל, אז ווען מען גייט אין גאס און מען האלט זיך צוריק פון קוקן וואס מען טאר נישט, די הנאה וואס מען האט שפירנדיג: 'אה, ברוך השם נאך א גאס האב איד זיך געהיטן די אויגן! אבער איד ווייס נישט צו דאס איז ווערד, איד מיין אז עס איז בעסער אז מען האט נישט קיין גסיונות; הגם אז דא דארף מען זיך אויך היטן די אויגן און מען דארף רעדן מיט די קינדער פון דעם, אבער דאס איז נישט קיין פארגלייך צו די שטאטישע גאסן וואו די גוים גייען אנגעטון עקלדיג און אויסגעלאסן.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט אז "וואוינענדיג אין בארא פארק האב איד נישט געזעהן א גאנצע יאר אזויפיל שמוץ פון וואס מען זעהט ליידער אין וויליאמסבורג במשך איין טאג"; מען זאגט אז וויליאמסבורג איז ירושלים דאמערקע, היינט קען מען זאגן עס איז ליידער תל אביב דאמערקע.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפירט: דער עיקר פון דעם פלאץ איז די מוסדות, די מערסטע וואס מלמדים קענען אריין לייגן אין קינדער לייגן זיי אריין אין די קינדער, איד רעד יעדן טאג כאטש מיט איין מלמד, וואס דער מלמד געבט שוין איבער פאר די אנדערע מלמדים וואס מען האט גערעדט, די זעלבע איז ביי די סקול ווי זיי קאלן מיר יעדן טאג פרגען ווי אזוי זיך צו פירן.

(ספורי מעשיות מעשה י"ב מבצל תפלה - חלק ב' פארגעלערנט שבת קדש פרישת קרח תש"פ לפ"ק)